

SARA HOLLAND a crescut în Minnesota, dar și în nenumăratele lumi ficționale din cărți. A absolvit Wesleyan University și a lucrat la o ceainărie și la un cabinet de stomatologie, după care a plecat la New York ca să intre în *publishing*. În prezent explorează librăriile din oraș și descoperă căi noi de a îngurgita cofeină. *Evermore* (2018), volumul în care continuă povestea din *Everless*, este cea de-a doua carte a sa.

SARA HOLLAND
EVERLESS

Traducere din limba engleză
TIBERIU ENACHE

NEMIRA

Părinților mei, cu mulțumiri pentru toate poveștile pe care mi le-au spus

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOLLAND, SARA

Everless / Sara Holland; trad. din lb. engleză: Tiberiu Enache. –
București : Nemira Publishing House, 2019
ISBN 978-606-43-0434-6

I. Enache, Tiberiu (trad.)

821.111

Sara Holland
EVERLESS

Copyright: Glasstown Entertainment, LLS © 2018

© NEMIRA, 2019

Redactor: Irina CERCHIA
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Ecaterina DERZSI

Tiparul executat de ARTPRINT SRL
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0434-6

Majoritatea oamenilor găsesc pădurea un loc înfricoșător și cred că sunt adevărate toate poveștile cu zâne care îți îngheață sângele în vine sau cu vrăjitoare în stare să-ți stoarcă ani din viață printr-o simplă șoaptă. Se zvonește că însuși spiritul Alchimistului bântuie aceste păduri și prinde dintr-o suflare eternitatea însăși.

Am învățat să nu mă tem de astfel de povești. Pădurea ascunde pericole reale – hoți care stau la pândă, înarmați cu cuțite neșlefuite și cu praf alchimic la curele, pregătiți să fure timpul oricui se aventurează în afara satului. Îi numim „sângerăți“. Din cauza lor, Papa nu este de acord ca eu să vânez, dar nu avem de ales. Din fericire, iarna nu există nici tufișuri sub care să se ascundă hoții, nici vrăbii care să le înăbușească pașii cu ciripitul lor.

În plus, cunosc aceste păduri mai bine decât orice. Întotdeauna mi-a plăcut aici. Mi-a plăcut cum opresc crenștile întortocheate razele soarelui și bătaia vântului. Aș putea să stau aici cât e ziua de lungă. Să mă plimb printre copacii împânziți cu straturi fine de gheață, străpunși de razele soarelui asemenea unor pumnale. Adio!

Vise. Nu mi-aș putea lăsa tatăl singur niciodată, mai ales dacă e...

– Nu el îmi tot spun.

Minciuna îngheață în aerul rece al iernii și se așterne pe pământ ca zăpada, iar eu o lovesc cu vârful bocancului.

Papa zice că unii copaci există de o mie de ani, că sunt aici dinainte să se fi născut oricine din ziua de azi, dinaintea Reginei, cu mult înainte chiar și de momentul când Alchimistul și Vrajitorii au amestecat timpul cu sângele și cu metalele – dacă a existat vreodată un asemenea moment. Acești copaci vor rezista și după ce noi nu vom mai fi. Cu toate astea, ei nu sunt prădători, așa cum sunt oamenii sau lupii. Rădăcinile de sub picioarele mele nu au rezistat secole întregi pentru că au secătuit alte plante. Timpul nu poate fi scurs din ele.

Ce bine ar fi dacă am fi și noi ca niște copaci.

Degeaba țin pe umăr vechea muschetă a lui Papa. Nu mișcă nimic pe o rază de kilometri întregi și în câteva ore se va întuneca, iar tarabele târgului vor fi acoperite rând pe rând. În curând, va trebui să mă duc în oraș și să mă confrunt cu creditorul de timp. Speram că o partidă de vânatoare mă va calma și mă va pregăti pentru ce am de făcut. Dar tot ce simt acum e că îmi este mult mai frică.

Măine Crofton trebuie să-și plătească chiria. Ca în fiecare lună, cei din familia Gerling își vor umple cuferele cu fier-sânge, spunând că le suntem datori pentru protecția oferită. Pământul lor. Luna trecută, când nu am avut cu ce să plătim, creditorul ne-a dat un avertisment – fiindcă Papa părea atât de bolnav și eu eram atât de tânără –, dar nu a fost un gest de mărinimie. Luna asta va cere dublu sau poate chiar mai mult. Acum, că am șaptesprezece ani și pot să-mi storc ani din sânge, știu ce trebuie să fac.

Papa se va supăra dacă va afla.

Încă o încercare, îmi spun când ajung la un mic pârau, care curge printre copaci.

Cursul lui e mut, înghețat, dar dedesubt se văd niște pâări verzi, maro și aurii; un păstrăv care înoată singur într-un curent invizibil. Viu sub toată acea gheață.

Îngenunchez și sparg gheața cu capătul armei. Aștept să se liniștească apa și trimit Vrajitorilor cuprinși de disperare ruga mută a acestei creaturi. Sânge-fierul acestuia nu ar influența cu aproape nimic datoria lui Papa, dar nu vreau să intru în târg cu mâna goală. Nu voi face asta.

Mă concentrez, încercând să-mi potolesc bătăile puternice ale inimii.

Și apoi, cum se întâmplă uneori, lumea pare că se oprește. Nu, nu pare. Crengile se opresc din a-i mai șopti vântului. Chiar și cel mai insesizabil sunet al zăpezii care se topește încetează. E ca și cum nimic nu mai respiră.

Mă uit jos, la acea licărire slabă care se agită în apă, prinsă în suflarea timpului. Înainte ca această clipă să se scurgă, atac. Îmi cufund mâna în apa pâraului.

Șocul termic mă cutremură, pornind de la încheietură și amortindu-mi degetele. Peștele rămâne nemișcat, năucit, când îmi întind mâna spre el. Parcă ar vrea să fie prins.

Când îi strâng corpul lucios, timpul accelerează din nou. Peștele se zbate și aproape că-l scap. Înainte de asta, îl smulg din pârau și îl arunc în sac, de parcă aș fi știut pe de rost mișcarea. Pentru o secundă privesc puțin scârbită cum peștele se zvârcolește în sac.

Apoi agitația încetează.

Nu știu de ce timpul se dilată la întâmplare. Cunoșcându-l pe Papa, aleg să nu îi zic nimic. Mi-a spus odată că a văzut cum un bărbat a fost stors de douăzeci de ani fiindcă afirmase

că poate face ca o oră să se scurgă invers doar printr-o mișcare a încheieturii sale. Vrăjitoarele de gardă, precum Calla, care trăiește în satul nostru, sunt tolerate și privite cu amuzament de superstițioși, atât cât își plătesc chiria la timp. Obişnuiam să îi ascult poveștile despre murmurul timpului. Despre cum se dilata, cauzând fisuri și cutremure, asta până când Papa mi-a interzis să mai intru în atelierul ei, temându-se că astfel aş atrage atenția nedorită asupra noastră. Încă îmi amintesc miresma ei și a mirodensiilor îmbinate cu sângele ritualurilor antice. Dacă Papa mă învățase ceva, asta ar fi că prudența înseamnă siguranță.

Îmi duc palmele la subraț ca să le încălzesc și mă aplec iar deasupra râului, încercând să alunec înapoi într-o stare de concentrare. Dar nu mai zăresc niciun pește, iar razele soarelui se răresc printre crengile copacilor.

Teama îmi strânge stomacul.

Știam că într-un final se va ajunge aici, dar continui să înjur în gând. Croindu-mi drum înspre oraș, îmi așez pe spate sacul din care picură apa. Mă îndepărtasem mai mult decât o făcusem vreodată și regretam acum, simțind cum ghetele ponosite mi se îmbibau cu zăpadă și cum copacii blocau ce mai rămăsese din razele calde ale soarelui.

Într-un final, pădurea se rărește, scoțând la iveală drumul pavat cu noroi înghețat, desprins de pe sutele de căruțe, dar care mă ducea înspre oraș. Înaintează cu greu spre târg. Mă frământă gânduri legate de sabia creditorului de timp, care abia așteaptă ca fiolele să-i fie pline cu sânge. La sângele care așteaptă să fie transformat în fier, la valul de epuizare care am auzit că te cuprinde atunci când timpul ți se scurge din vene.

Mai rău mi se pare gândul că îl voi auzi pe Papa prin pereții subțiri din căsuța noastră cum se foiește pe salteaua

lui de paie. Vrăjitorii știu cât de mult are nevoie de odihnă. Luna trecută l-am văzut cum se micșorează, ca luna de iarnă.

Jur că ochii i se albesc, ceea ce înseamnă că nu mai are multe resurse de timp.

Dacă nu ar fi existat o explicație simplă care să justifice ce s-a întâmplat azi-dimineață, când a uitat că este ziua mea...

Papa nu a omis niciodată ziua mea de naștere. Nici măcar o dată. Măcar de ar recunoaște că și-a vândut din timp, chiar dacă l-am implorat să nu o facă. Măcar de m-ar lăsa să îi mai dau eu câțiva ani de la mine. Măcar de ar fi reali Vrăjitoarea și Alchimistul și i-aș putea captura, cerându-le în schimb o modalitate de a-i reda anii lui Papa.

Dacă mai are de trăit doar o lună? O zi? Nici nu vreau să îmi imaginez.

Îmi vine în cap amintirea unei bătrâne cerșetoare din Crofton, care și-a scurs ultima săptămână din viață pentru un bol de supă, mergând din poartă în poartă, salutând fiecare persoană din sat, cerșind pentru o zi sau două sau doar pentru o bucată de pâine. Întâi a uitat numele oamenilor, apoi a uitat marginile satului și hoinărea pe câmpuri, ridicând mâna și lovind la întâmplare aerul.

Eu și Papa am găsit-o ghemuită în lanul de grâu, cu pielea rece ca gheața. I se scursese timpul. Și totul a început cu uitarea.

Amintindu-mi de ea, încep să alerg. Sângele din vene vrea să mă opresc și mă imploră să îl transform în monede.

Crofton se face văzut mai întâi prin câteva coloane de fum, apoi prin mozaicul acoperișurilor care se zăresc peste dealuri. Poteca îngustă care duce spre cabana noastră cotește spre dreapta de la drumul principal, cu mult înainte de sat.

Trec de cotitură și continui să înaintez, ademenit de zgomo-tele și de fumul din târg.

Dincolo de zidul de piatră care marchează periferia satu-lui, casele sunt înghesuite în rânduri ca și cum faptul că sunt aproape una de cealaltă le-ar feri de frig sau de pădure sau de scurgerea lentă a timpului. Oamenii trec pe lângă mine grăbiți, înfolați bine, cu capetele ferite de vânt.

Târgul nu este nimic mai mult decât o întindere acoperită de noroi, la intersecția a trei poteci. E aglomerat și gălăgios în după-amiaza asta: e ziua în care toată lumea trebuie să își plătească chiria și e plin de vânzători. Bărbați cu haine po-nosite de fermieri și femei cu copii care le atârnă pe spate se tocnesc pentru suluri de material sau bucăți de pâine sau oase de bovine pline de măduvă, ignorându-i pe cerșetorii care umblau din stand în stand și ale căror rugăminți (O oră? O oră...) se pierdeau în murmurul aglomerației. Aerul este îmbibat de fumul uleios al flăcărilor aprinse de bucătari.

E coadă mare la standul de împrumutare de timp al lui Edwin Duade. Eu și Papa suntem printre puținii care în-cearcă să plătească datoriile la zi. Priveliștea mă înspăimântă: zeci de oameni grupați de-a lungul zidurilor așteaptă să li se extragă timpul din sânge pentru a fi transformat în monede fier-sânge. Știu că ar trebui să mă alătur lor, dar nu pot să o fac. Dacă află Papa...

Cel mai bine ar fi să mănânc ceva înainte, să prind curaj înainte să îmi vând timpul. Și ar trebui să îmi vând și cap-tura, chiar dacă nu face nici doi bani.

Încep de la standul măcelarului, unde după teighea se află prietena mea Amma, care împarte cu zgârcenie fâșii de carne uscată unor eleve cu șorturi imaculate. Mă lovește un senti-ment de invidie amestecat cu nostalgie. Puteam fi eu în locul

oricărei eleve. O dată chiar am fost. După expulzarea lui Papa din Everless de către familia Gerling, al cărei nume îmi stâr-nește brusc un sentiment de furie atât de bine cunoscut pre-cum bătăile inimii, el și-a cheltuit toate economiile pe cărți și hârtii ca eu să pot merge la școală. Dar pe măsură ce vederea i se înrăutățea, banii se împruțeau, la fel ca puterea lui de muncă. Papa m-a învățat tot ce știe, dar nu e același lucru.

Resping aceste gânduri și îi fac cu mâna Ammei, când privirile ni se intersectează. Îmi zâmbeste, accentuându-i-se cicatricea de pe obraz, o amintire a unei razii a sângerațiilor în satul în care se născuse. Un atac care a lăsat-o fără tată și pe mamă cu doar câteva zile de trăit. Ea s-a agățat de aceste clipe cât să își ducă fiicele în Crofton, apoi timpul i-a expirat și Amma a devenit singura care îi putea purta de grijă su-ro-rii sale, Alia.

Atât pentru Amma, cât și pentru multe dintre elevele pe care le-am cunoscut, ura pe care o purtam familiei Gerling era ne semnificativă. Ei își țin orașele ferite de privirile sân-gerațiilor și ale tâlharilor, cum ar fi cei care i-au ucis pe pă-rinții Ammei, și supraveghează trocul. Pentru protecția oferită vor la schimb loialitate și, desigur, monede fier-sânge în fiecare lună. Granițele Semperei sunt păzite astfel încât nimeni să nu poată dezvălui secretele fier-sângelui, de aceea eu și Papa am rămas pe pământ Gerling chiar și după alun-garea noastră din Everless din cauza arderii fierăriei cu mulți ani în urmă.

Îmi amintesc Everlessul. Cu holuri căptușite cu tapiserie și uși sclipitoare de bronz, ai cărui locuitori treceau rapid de la mătase la aur și bijuterii. Cei din familia Gerling nu te urmăresc prin pădure ca să îți taie gâtul, dar asta nu-i face mai puțin hoți decât sunt.

– Am auzit că au stabilit când să fie prima zi de primăvară! spune dintr-odată una dintre eleve.

– Nu, e mai devreme! E atât de îndrăgostit, că nu mai poate aștepta primăvara până să se însoare cu ea! adaugă alta.

Ascultând doar pe jumătate, îmi dau seama că trăncănesc despre singurul subiect despre care toată lumea vorbește în perioada asta: nunta lui Roan, care reprezintă unirea celor mai puternice două familii din Sempera.

Nunta Lordului Gerling, mă corectez singură. Nu mai este băiatul enervant, cu strungăreață care se întâlnea pe ascuns cu copiii servitorilor ca să se joace de-a v-ați ascunselea. De îndată ce se însoară cu Ina Gold, aflată sub tutela Reginei, devine ca și fiul Maiestății Sale. Regatul Semperei este împărțit în cinci familii, Gerling fiind cei care dețin mai mult de o treime din pământ. Nunta lui Roan îi va face și mai puternici. Amma se uită la mine și își dă ochii peste cap.

– Hai, gata cu pălăvrăgeala! le spune elevelor, gonindu-le.

Fetele roșesc și se pierd într-un vârtej luminos de culori. În schimb, Amma pare extenuată, cu părul prins la spate și cearcăne negre sub ochi. Știu că s-a trezit cu noaptea în cap ca să taie și să porționeze carnea. Scot crapul și dau să îl așez pe cântar.

– Zi lungă? mă întreabă ea, cu mâinile gata să împachezeze peștele.

– Va fi mai bine din vară... îi spun eu, încercând să zâmbesc cât mai frumos.

Amma este cea mai bună prietenă a mea, dar nici ea nu știe cât de mult s-au înrăutățit lucrurile pentru mine și Papa. Dacă ar ști că urmează să vârs sânge, i-ar fi milă de mine. Poate mai rău, s-ar oferi să mă ajute și nu vreau asta. Are și ea problemele ei.

Îmi dă o fisă-sânge de o oră pe pește și o fâșie de carne uscată drept cadou. Când mă întind să le iau, mă strânge de mână.

– Speram să treci azi pe aici... trebuie să îți spun ceva, îmi șoptește ea apoi.

Are degetele reci și tonul mult prea serios.

– Ce s-a întâmplat? întreb, încercând să îmi controlez vocea. În sfârșit ți-a propus Jacob să fugiți în lume?

Jacob e un localnic a cărui dragoste pentru Amma a fost subiectul glumelor noastre mulți ani. Ea neagă cu o mișcare din cap și nu schițează niciun zâmbet.

– *Plec din sat*, îmi spune strângându-mi mâinile puternic. Am să muncesc în Everless. Angajează servitori care să ajute la pregătirea nunții, îmi explică, zâmbindu-mi nesigur.

Zâmbetul dispare și de pe fața mea și o senzație de răcoare îmi umple pieptul.

– Everless, repet umil după ea.

– Jules, am auzit că se plătește cu un an pe lună, rostește ea și ochii i se luminează dintr-odată. Un an întreg! Îți vine să crezi?

Un an pe care l-au furat de la noi, mă gândesc eu.

– Dar...

Gâtul mi se strânge. De obicei, încerc să-mi reprim amintirile din Everless, din timpul copilăriei, să le țin la distanță. Dar fața Ammei, plină de speranță, mă obligă să-mi reamintesc totul – holurile-labirint, peluza proaspăt tunsă, zâmbetul lui Roan. Apoi amintirile focului șterg totul. Simt în gură un gust amar.

– Nu ai auzit ce se zvonește? o întreb eu.

Zâmbetul ei pălește și mă opresc, pentru o clipă, urând faptul că îi distrug fericirea. Dar nu am cum să-mi iau cuvintele înapoi și continui...

– Se spune că nu angajează decât fete. Femei frumoase. Lordul Gerling, cel mare, tratează servitorii ca pe niște jucării, chiar sub nasul soției sale.

– E un risc pe care va trebui să mi-l asum, îmi șoptește ea și-și trage mâinile de lângă ale mele. Merg și Alia și Karina. Soțul Karinei își cheltuiește timpul în jocuri de noroc.

Ammei i se citește frustrarea în ochi. Karina e ca o mamă pentru ea și Amma se înfurie când o vede cum suferă.

– Nimeni nu are unde să muncească. Everless este singura șansă reală pe care o am, Jules, îmi explică Amma.

Aș vrea să continui să mă cert cu ea, să o conving că soarta unei fete în Everless e înjositoare și umilitoare, că toate ajung un titlu fără nume propriu, dar nu pot. Amma are dreptate, cei care servesc familia Gerling sunt plătiți bine, cel puțin după standardele din Crofton, chiar dacă fier-sângele pe care îl primesc este luat, furat de la oameni precum Amma, eu și Papa.

Știi ce înseamnă să înduri foamea și Amma nu-mi împărtășește ura față de familia Gerling și nici nu știe câte cunosc eu despre cruzimea lor. Așa că îi zâmbesc cât mai frumos.

– Sunt sigură că va fi minunat! îi spun, sperând că nu va simți îndoiala din glas.

– Gândește-te că o voi vedea pe Regină cu ochii mei!

În timp ce Papa o disprețuiește, în secret, pe Regină, în ochii multor familii ea este o zeiță. E chiar foarte probabil să fie o zeiță, având în vedere faptul că a trăit pe timpul Vrajitoareii. Când fier-sângele s-a răspândit în venele tuturor, au apărut invadatori din alte regate. Regina, pe atunci capul armatei Semperane, i-a ras de pe fața pământului și domnește și acum.

– Și pe Ina Gold, continuă Amma. Se spune că este foarte frumoasă.

– Păi, dacă se căsătorește cu Lordul Gerling, trebuie să fie, îi răspund ușor, dar stomacul mi se strânge când mă gândesc la Lady Gold.

Toată lumea îi știe povestea: o orfană ca multe altele, abandonată de mică pe plajele stâncoase, aflate în apropierea palatului de pe malurile Semperei, oferită drept jertfă Reginei. În lumina sutelor de atentate la viața Reginei, în special în primii ani de domnie, aceasta a refuzat să aibă moștenitori sau soț. În schimb, a promis că va alege un copil pe care să-l pregătească să fie prinț sau prințesă și, dacă va fi vrednic, să moștenească coroana. Nu e exclus ca părinții Inei să fi fost mai desperați decât sunt țăranii din Crofton. I-a atras atenția însoțitoarei Reginei, care acum doi ani a desemnat-o moștenitor oficial al tronului.

Acum are șaptesprezece ani. E de o vârstă cu mine și cu Amma, dar ea va moșteni tronul și banca regală a timpului și va trăi secole întregi. Iar timpul ei va fi plin de ospățuri și petreceri pompoase și lucruri pe care nici nu mi le pot imagina, neinteresând-o soarta mea sau a celorlalți care ne consumăm viețile în afara regatului.

Îmi spun că invidia care mă sugrumă se datorează acestor lucruri și nu din cauza faptului că va fi soția lui Roan.

– Ai putea să vii și tu, Jules. Nu ar mai fi așa de rău, dacă am avea grijă una de alta, spune Amma în șoaptă.

Pentru o secundă, îmi imaginez holurile înguste ale servitorilor, gazonul proaspăt tuns și scările mari din marmură.

Dar e imposibil. Papa nu ar fi niciodată de acord. Am fost forțați să plecăm din Everless, să fugim de familia Gerling. Din cauza lor murim de foame.

Din cauza lui Liam.

– Nu îl pot părăsi pe Papa, îi spun. Știi asta.

Amma oftează.

– Atunci ne vedem când mă întorc. Vreau să strâng timp destul ca să mă întorc la școală.

– De ce nu rămâi acolo? o tachinez eu. Poate se îndrăgostește un nobil de tine și te duce într-un castel.

– Ce-o să zică atunci Jacob? spune ea făcându-mi cu ochiul, iar eu mă forțez să râd.

Brusc realizez cât de singură mă voi simți în lunile în care Amma va fi plecată. Speriată de gândul că nu o voi mai vedea niciodată, o îmbrățișez. În ciuda orelor petrecute separând carnea de os, părul ei încă miroase a flori sălbatice.

– La revedere, pentru moment, Amma.

– Am să mă întorc înainte să îți dai seama. Plină de povești.

– Nu mă îndoiesc.

Nu mai adaug: sper să fie povești fericite.

Trag de timp ca să stau cât mai mult cu Amma, dar soarele se grăbește să apună. Cuprinsă de teamă, mă îndrept spre creditorul de timp. Îmi croiesc drum printre tarabe și ajung la capătul cozii-mult-prea-lungi din fața ușii lui Duade, care poartă simbolul unei clepsidre. În spatele ei va fi strălucirea lamei și praful care transformă sângele și timpul în fier.

Îmi țin capul plecat, încercând să evit privirile oamenilor care pleacă de acolo, palizi, fără suflare și cu un pas mai aproape de moarte. Încerc să mă împac cu gândul că poate câțiva dintre ei nu vor mai veni niciodată la creditorul de timp, că săptămâna viitoare, după ce își vor găsi de muncă, vor merge acasă și vor topi niște fier-sânge în ceai. Dar asta nu se întâmplă în Crofton. Cel puțin, eu nu am văzut niciodată așa ceva. Fie doar storcem sânge, fie doar vindem.

După câteva minute, un zgomot îmi atrage atenția. Trei bărbați ies din magazin, doi dintre ei, colectori din Everless, purtând insignele familiilor lor în piept, înarmați cu pumnale care le atârnă de centură; iar între ei se află Duade, creditorul de timp, cu mâinile strânse în prinsoarea celor doi.

– Da-ți-mi drumul! strigă el. Nu am făcut nimic greșit!

Mulțimea murmură și simt cum se răspândește panica în jurul nostru. Sigur că numărul ilegalităților care se petrec în magazinul lui Duade nu este unul mic, iar autoritățile din Gerling i-au lăsat în pace pentru niște cadouri și o lună-fier. Creditorul de timp este genul de om unsuros și lacom, dar toți avem nevoie de el mai devreme sau mai târziu.

Eu am nevoie de el astăzi.

În timp ce Duade se agită zadarnic în brațele ofițerilor, sunetul copitelor răsună în piață. Toată lumea amuțește brusc. Duade îngheață, aflat încă în prinsoarea colectoarelor când un băiat tânăr, cu glugă, călare pe un armăsar alb sosește în piață.

Roan. În ciuda naturii mele, inima îmi tresare. În ultimele luni, acum că a împlinit vârsta necesară, Roan Gerling a început să viziteze satele deținute de familia lui. E prima dată când vine aici și îl recunosc cu greu. E zvelt și deosebit de arătos, iar acum, de fiecare dată când merg la piață, sper în secret să îl întâlnesc, chiar dacă el nu m-ar observa niciodată. Vreau să îl urăsc pentru hainele lui scumpe, pentru modul în care se uită în jur, pentru zâmbetul lui binevoitor, amintindu-ne că deține fiecare copac, colibă și piatră din drum. Dar amintirile pe care le am cu Roan sunt prea profunde pentru ură, oricât de mult aș încerca. Orice era pe cale să i se întâmple lui Duade, Roan îi va pune capăt.